

Nooit meer kwijt

Ooit gaf een vrouw mij een boekje met schilderijen van Esther Veerman. De titel was: *Nooit meer kwijt*. Het bevat 32 schilderijen en tekeningen waarin Esther in beelden, in kleuren, strepen, vormen en vegen, haar ervaringen met seksueel misbruik te lijf gaat. En in woorden, ook die bevat haar boekje.

Het is niet te bevatten.

(...)
*moeders van meisjes op fietsjes
met vaantjes en blote beentjes
kennen niet de kwetsbaarheid van
pak me dan als je kan*
(...)

Deze zinnen staan in een gedicht bij het kleine meisje hiernaast. In al haar stille kwetsbaarheid schreeuwt ze om aandacht; jaagt ze iedereen die ook maar in haar buurt komt weg. Meer nog dan de wanhopige rode en zwarte vegen die over de bladzijden razen, raakt dit kleine meisje mij in haar onschuld. Haar voorgoed verscheurde onschuld. Hoe zal dit meisje opgroeien? Wie zal haar mogen aanraken? Waar haalt ze straks haar vertrouwen vandaan?

Er komt een dag dat zij, Esther, ten slotte zal zeggen: *Maar Jij ...*

*Schrijf Jij in mij
licht-in-donker
leven-in-dood
vrijheid-uit-gevangenschap
heelheid-uit-gebrokenheid?*

De vrouw die mij het boekje gaf zei: 'Dit gaat over mij.'

Esther Veerman, 'Klein meisje', in: Nooit meer kwijt, Ekklesia, 2006, p. 11 >

